

ще има отъ тѣхъ доволно, които ще представляватъ *отвлечени предмети*. Отъ *метж* става *метла*, *метение*; първо то отъ тия е име на предметъ какъвто ний искаме *нагледенъ*; но второ то пада неवेशественно иѣщо, не може да се ципа тѣй, както се ципаше метла та. То е име то на тая работа, която се означаваше чрезъ Глаголъ тѣ *метж*. Тукъ за да покажа че дѣйствувамъ, че не сѣдѣх празенъ, изразявамъ това чрезъ дума та *метж*, наречена *глаголъ*, за което ний знаеме вече; а името на тая ми работа, която вършиж, ще се каже *метение*. Метла е оръдие то, съ което вършиж тая работа: хората не ѝ трѣсили име първобитно, но заели нейно то наименованіе отъ самото дѣйствие.

Отъ глаголъ тѣ *перж* произвеждаме: *пране*, *перачка* и др.; първо то ще бѣде име не на такъвзи предметъ, който да показва една нагледность, и да заеме едно мѣсто въ пространство то. То ще показва име то на една извѣстна работа, която се отрази и прѣкнѣ отъ самото дѣйствие *перж*, и представлява на дѣецъ тѣ различни тѣ негови начини, сгруппирани въ едно цѣло, зети вкупъ умственно и наименовани съ него. Ако искаме ний да е то въ плѣнѣ смисълъ като едно отъ ония имена, съ които нарекохме всички сщщества въ видимий тѣ този свѣтъ, — то не може да бѣде. Тукъ въ туй, — въ глаголно то име — е само това: че когато става *оѣствие то*, когато, сирѣчь, пере перачка та, явяватъ се, въ него време, отъ нея, различни начини, по които си тя върши работа та, като: ципаніе то съ рѣцѣ дрехи тѣ, които тя пере, поливаніе то имъ съ вода, тѣхното извиваніе, простираніе то имъ да съхнѣтъ и проч., всичко